

SITUACIÓ POLÍTICA JULIOL DE 2020

LLIÇONS DE LA PANDÈMIA

L'Estat espanyol ha protagonitzat un dels confinaments més durs d'Europa. L'economia, molt dependent del turisme, no s'ha vist beneficiada, tot el contrari. Els beneficis, en tot cas haurien de venir a mig termini per una inversió de les prioritats, per exemple, afavorint el decreixement, revertint el canvi climàtic...

L'autoritat dels governs, central i autonòmics, s'ha vist reforçada. Al mateix temps, els moviments s'han vist afeblits en la seva capacitat de protesta resultat d'una combinació de por pels rebrots de la pandèmia i de fatalisme davant d'unes polítiques que es veuen com inevitables. Només així s'explica la manca de resposta davant d'una situació on bona part de la població es veu abocada a la pobresa per la pèrdua de llocs de treball, pels ERTOS i pel retard en totes les ajudes promeses.

Al mateix temps, els recursos que havien d'arribar d'Europa s'estan difuminant amb l'exigència de condicionalitat en la concessió d'ajudes per imposició d'una majoria de països del nord del continent. No deixarem de lluitar contra les polítiques d'austericidi, destinades a retallar els serveis socials, però cal reconèixer que l'Estat espanyol i altres països del sud, tenen un problema: és incomprendible que amb un menor nivell de despesa social caiguin en uns nivells de dèficit incomparablement superiors a la mitjana europea. Aquest forat estructural només s'explica pel pes del frau fiscal, de l'economia submergida i de la corrupció.

Si no es produeixen canvis en el plantejament europeu, el govern espanyol es veurà abocat a una pujada d'impostos que no serà per una reforma fiscal progressiva (com reclama *Unidas Podemos*) sinó per l'increment de l'IVA i altres tributs regressius (i tant de bo anéssim errades).

LES ELECCIONS BASQUES I GALEGUES

Els resultats dels comicis tant a Euskadi com a Galiza responen a l'anàlisi que hem fet a l'apartat anterior. En ambdós casos s'han vist reforçades les polítiques d'ordre representades pel PNB i el PP gallec i el PSOE ha passat a tercera força.

També ha estat una derivada molt negativa el retrocés de *Podemos* (a Galiza un autèntic ensorrament). La pèrdua de vots de *Podemos* no ha anat a la dreta ni al PSOE sinó a forces nacionalistes d'esquerres més radicals. *Podemos* ha pagat la coalició amb el PSOE sense haver obtingut millores clares en fiscalitat o en la derogació de la reforma laboral o de la Llei Mordassa; en dues comunitats on havia obtingut molts vots sobiranistes, la centra-

lització en el primer període de la pandèmia (amb la presència de comandaments militars a les rodes de premsa) ha comportat una segura fuga de votants.

Tampoc una majoria aclaparadora (de dos terços) nacionalista a Euskadi pot ser molt il·lusiónant, ja que la continuïtat de la coalició PNB-PSE deixarà una clara majoria parlamentària a favor del dret a decidir en declaracions simbòliques.

LA SITUACIÓ A CATALUNYA

El govern de Catalunya ha viscut una fase d'inestabilitat i d'inoperància motivada per dues raons, una ben pública, l'empat tècnic produït a les eleccions del 21-D entre dues forces condemnades a col·laborar (al menys mentre existeixin els/les presos/es i exiliats/des polítics/ques) i a competir pel mateix espai polític, el centre-esquerra on se situa una gran majoria de l'electorat independentista. Aquest és un conflicte normal entre dues forces independents. L'altre conflicte, menys evident, és el que s'ha estat gestant en l'espai post convergent entre el PDCat, una força d'ordre acostumada a governar i l'entorn de Puigdemont disposat a trencar amb el passat amb el llast de la corrupció i de les retallades. L'alcalde d'Igualada ho ha expressat ben clar: "Puigdemont està portant JuntsxCat més a l'esquerra del que seria recomanable". En aquest espai es mouen agents molt diversos, molts fora del PDCat però amb un discurs comú; ara que la independència no és per demà, el que cal és tornar i redefinir el model de país de l'antiga CDC. Aquí hi trobem Junts per Avançar, d'Albert Batlle, fins a molta gent del PDCat, passant pel PNC de Marta Pascal. El problema és que no disposen de cap líder que pugui ni de lluny competir amb Carles Puigdemont.

Des de l'esquerra cap partit polític ha intentat construir en aquest període una alternativa per agrupar el dispers i ampli moviment popular que lluita contra el sistema vigent. En Comú Podem, lligat amb pactes al govern estatal, tampoc no ha mobilitzat ni ha denunciat la manca de mesures socials com ha fet la campanya de Pla de Xoc Social (<http://www.plandechoquesocial.org/ca/>) i les Marees. Tampoc no s'ha mirat de construir una unitat contra la repressió de l'estat espanyol, que manté segrestada la vida política i econòmica de Catalunya.

UNA PROPOSTA DE CARA A UNES ELECCIONS IMMINENTS

Endevinar la data de les properes eleccions catalanes pot ser un exercici arriscat. Moltes dades indiquen que la convocatòria, en mans de Torra, pot ser imminent. El 29 de juliol Torra està cridat a declarar i aquest mes de ju-

liol està previst que el sector post convergent culmini la seva reorganització. D'altra banda, l'actuació de la Covid pot alterar tots els plans.

No som indiferents, en absolut, al resultat de cap comtessa electoral, i, en general, preferim que les forces d'esquerra millorin posicions. Ara bé, en les condicions actuals ens resulta molt difícil donar suport a les forces que participen tant en el govern estatal com en el govern de la Generalitat.

En aquest sentit ens trobem més properes a candidatures clarament anticapitalistes, no compromeses amb la gestió del Govern estatal, que tot i reconeixent que ha aportat alguna millora social comparant-lo amb el PP, no arriba a uns mínims, com el de deslligar-se de l' IBEX 35, derogar la llei Mordassa o la llei d'Estrangeria, ni s'enfronta a les clavegueres de l'estat com caldria, ni a la monarquia, ni planta cara a la UE que no vol una fiscalitat comuna, ni afronta el combat contra els paradisos fiscals, on tenen més de 160.000 milions € els rics d'aquest Estat.

Aquest plantejament ens deixa com a únic referent la CUP, una força anticapitalista que no acostuma a cedir davant els poders fàctics, si bé trobem a faltar una obertura cap a altres forces anticapitalistes i sobiranistes.

NO SOM UN PARTIT POLÍTIC; AL CONTRARI, FEM POLÍTICA

Sigui quina sigui la posició que prenguem davant d'unes eleccions que encara no s'han convocat, seguirem treballant per la unitat i la coordinació dels moviments de resistència a les polítiques neoliberals, defensarem temes menys habituals com són el decreixement econòmic i turístic, l'obertura de fronteres a les persones, papers per a tothom o el debat constituent. No subordinarem la nostra pràctica a les candidatures que es puguin formar.

En relació al govern a constituir després de les eleccions, la polèmica interessada entre un govern format exclusivament per partits independentistes o un tripartit d'esquerres (amb el PSC) ens pot portar a un carrer sense una sortida digna. Preferim un bloc que aglutini totes les forces que donen suport a la sobirania de Catalunya i a les mesures de transformació social (com la proposta del sindicat de llogateres de limitació de lloguers), que podria ser un bloc format per JxCat, ERC, En Comú Podem i la CUP. Tal i com ha declarat recentment en Jaime Palomera, portaveu del Sindicat de Llogateres: "Al Setembre es votarà la Llei per regular els preus dels lloguers, producte d'un gran pacte de país. Ningú entendria que no fos aprovada. Ens hi va la vida, el futur"